

XXI. századi Tiborc – panasza – Egy vallomás....

M.

Ezt bizony bármelyikünk is írhatta volna...

Soha nem gondoltam volna, hogy ezeket a sorokat le fogom írni... Nem számítottam rá, hogy a gyermekkor, egy nem akármilyen gyermekkor álma, ennyire félresiklik... Persze nem mondom, hogy nincs részem benne, de talán ennyire mégsem...

Legtöbbször humorosra veszem a figurát, de valahogy most nem megy, nincs min mulatni...

1957-ben megszülettem, szerencsére egy szerető családban...

Kimaradt az életemből a nélkülözés, a szülők alkoholizmusa, válás és minden egyéb olyan borzalom, ami sok honfitársam gyermekkorát nehezítette meg... Egy kivétellel. 1970-ben elvesztettem a nővérem. 13 éves voltam. Hogy ez mennyire feldolgozható ebben a korban, erről sokat lehet vitatkozni... Akkor sikerült, de később, jóval később rettenetesen éreztem hiányát... de itt ez most nem az, amiért ezek a betűk, itt sorakoznak...

Hanem gyermekkorom élete, életminősége... Nem voltam valami jó gyerek, ez egy dolog... de vannak dolgok amikre nem emlékszem.

Nem emlékszem, fűtetlen iskolákra, létbizonytalanságra, egymást gyűlölő idegbeteg szomszédokra, egyik napról a másikra megszüntetett kórházakra, megszüntetett munkahelyek tömegére, síró-zokogó kilakoltatott emberekre.

Én nem emlékszem ilyesmire....

Amire emlékszem: Szüleim boldogan éltek, anyám háztartásbeli volt.
...Mindig volt mit enni, pedig csak apám dolgozott...

Soha nem volt probléma, hogy hétvégén kirándulni menjünk, hét közben sulis, ha nem hoztam kapát, és kész volt a leckém, akkor mehettem moziba, fagyizni...

Ezek az apróságok soha nem okoztak problémát.

Nyár... Nem emlékszem olyan nyárra, amikor nem voltam nyaralni... Több helyen is. A gyermeküdülőtől kezdve. Tanáraink, nem alulfizetett idegbeteg tanárok voltak, hanem türelmes pedagógusok... Szüleink nem rohantak egy intő vagy egy kapa után, a tanárt felelősségre vonni, hanem kaptunk a pofánkra, mert szüleink tudták, hogy a tanár igazságos.... És bizony nagyon rossz gyerekként is kénytelen vagyok belátni ma már: Valóban azok voltak...

Aztán teltek múltak az évek, emberesedtem, véget értek az iskola évek...

Mikor elkezdtem dolgozni, meg tudtam élni a fizetésemből.... Nem mondom luxusban, de nem tartoztam a szegények közé... Sok munkahelyem volt, szerencsére ott volt háttérnek a családom, és ha valami elkezdett érdekelni, odamentem dolgozni.... Sok mindent megtanultam.

Akkoriban ezerszám épültek a lakások, tudom ma nagy divat leszólni a szocreál lakótelepeket... De akkor fedelet kaptunk a fejünk fölé. Jókedvvel mentünk dolgozni, hiszen megéltünk a fizetésből lazább is volt a munkatempó, és nem idegeskedtem hülyére magam, hogy huszadika után már egy vasam sem lesz, akárhogy próbálom beosztani...

Pedig, nem is osztottam be olyan nagyon... Meló után vidáman belefért egy-két sör, barátnővel is el lehetett menni egy kajára vagy egy moziba.... diszkóba.

Rengeteget szórakoztunk... Én járhattam a MOM kultúrházba Syconor koncertre, Tánciskolába, a Metró klubba... Na és az örök emlék: A Budai Ifjúsági Park, az Ifipark... A tombolda. Pedig ritkán volt nagybalhé, a rendezők kemények voltak mint a vídia... Nagyon hamar repült a balhézó, már vitték is a zsaruk...

Illésék, Metró Omega, Scampoló, Mini,...stb. És még rengeteg, korunk legszuperebb zenekarai... Hatalmasakat táncoltunk, eszement jól éreztük magunkat...

Nem volt drog, nem voltak belőtt idióták, sokkal de sokkal kevesebb bűncselekmény volt, mint manapság....

Szüleimmel is mentünk sokszor kirándulni, sokszor ettünk egyszerűbb éttermekben, kifőzdékben, olcsón, nagyon finomakat... Meg tudtuk fizetni. Igaz politizálni nem lehetett, bár ez sem teljesen igaz, mert akkoriban fejlődött ki a mai politikus gárda egy része. Szóval én jól éreztem magam...

Aztán jött 1989...

Szépen lassan megfordult velünk a világ... Láttuk, hogy egy szűk réteg egyre jobban és jobban gazdagodik, de az emberek többsége már szegényedik... Mi akartuk a kapitalizmust. Az ország népének jó része. Én nem... a mai napig merem vállalni, én nem akartam...

Olyan dolgokat ismertem meg, mint a létbizonytalanság, a kisémmizettség, és a megalázottság... Régen a munkahelyen megbeszéltük a főnökkel, mit kell csinálni.... Ma csak kiadják az ukázt, ha nem úgy csinálod repülsz, meg akkor is ha jobban csinálod.... Mert ma már, meg akarnak alázni, tudatni akarják a pénz adta felsőbbrendűséget...

Kezdtem magam egyre rosszabbul érezni... Jöttek a szabad választások hatalmas ígéretekkel, aminek persze sokan bedőltek. Aztán nem sokkal a megválasztásuk után (tök mindegy melyik párt) jött az, hogy húzzuk meg a nadrágszíjat, mert az előző kormány elbacarintotta a lóvét... meghúztuk, hittük hogy jobb lesz. NEM LETT JOBB...

Újabb választás, újabb ígéretek, újabb magyarázkodások, újabb nadrágszjíz húzogatók... után sem lett jobb... de jöttek a választások, az újabb ígéretekkel... Mint a mókuskerék... És ez ment két évtizedig, de legalább valamilyen szinten a demokrácia megmaradt...

De ami azután következett, az számomra valami hihetetlen...2/3-os többséggel megnyerte a Fidesz a választásokat...

És megérkezett a sötét középkor az országba... A demokrácia intézményét gyakorlatilag teljesen lerombolták... Teljesen. Egy dolog maradt még meg... Pofázhatunk.

Talán azért is akarom leírni az érzéseimet és a tapasztalataimat, mert gyanítom már nem sokáig mondhatom, szókimondó, nagypofájú emberi mivoltommal... Megszűntek a szakszervezetek, már csak írmagjuk maradt látszatnak, bekebelezve az alkotmány bíróság, a bírósági és ügyészségi testületek, gyakorlatilag az ország összes fontos pozíciójában Fideszközeli politikus vagy pereputtya ül ... A média törvény gyakorlatilag megszüntette a sajtószabadságot, és már az internet ellenőrzésére is fáj a foguk...

Gyanítom rövidesen a Net, a face, és egyéb oldalak is kőkeményen cenzúrázva lesznek... A köztársasági elnöki pozíciót, egy Göncz Árpád után, akit egy nemzet tekintett a nagypapájának, -

egy lopott doktori címmel, egy szatírába illő, - aláírogató segédmunkási munkakörre degradáltak...

Aztán jött a közmunka törvény... 47 ezer FT-ért. Ezt azt hiszem nem is kell minősíteni, azok után, hogy ezek az emberek lassan mindenüket elvesztik, pedig dolgoznak. Nem tudják fizetni a hiteleiket, szépen lassan a padlóra kerülnek, utcára, megfagynak, meghalnak ... Rokkantakat, mankóval közlekedőket küldenek vissza dolgozni, elvéve a járadékukat, mikor az egészségeseket sem veszik fel, hiszen száz és ezer számra szűnnek meg a munkahelyek ...

Nyugdíjasoknak minősítették át a biztos nyugdíját járadékká, ami mellé nem járnak a kedvezmények, és még adót is kell fizetni belőle...Ráadásul olyan gusztustalan visszamenőleges törvénykezéssel, ami a világ egyetlen Demokráciájában sem engedhető meg... Ők ugyanúgy járnak szépen lassan, mint az éhbérért dolgoztatott közmunkás rabszolgák...

Hiszen a biztos nyugdíjra felvett hitelek sorban bedőlnek, jön az utca és vagy a fagyhalál, vagy eme kormány legújabb dicső tette, a hajléktalanok bebörtönzése, ha utcán alszanak... Döbbenet.

Ki fognak bennünket irtani. Szépen lassan, törvényesen.

Szüntetik meg az állásokat, ahol meg kellene adni legalább a minimálbért, és adják veszik a 47 ezer forintos rabszolgákat... És ez mellet majd kétmilliós állami fizetéssel azt nyilatkozza, hogy meg lehet élni 47 ezer forintból... Kész vagyok, mint a mateklecke... És eközben veszik fel a milliós jövedelmeket, tűnnek el a milliárdok... Jönnek a megalomániás fociálmok akadémiák, stadionok...

Egyszerűen képtelen vagyok már összeszámolni, azt a rengeteg szemét népnpyúzó törvényt, amit ez a kormány hozott, a nép " érdekében ", képtelen vagyok...

Csak undort érzek, és azt hogy ez ellen harcolni kell... Nem tudom, hogyan de ha nem tesszük,

elpusztulunk.... Belepusztul az ország. Mert épül tovább a kőkemény diktatúra...

Igen rendesen félresiklott egy jó gyermekkor álma. Én már nem tudom megadni, mindennek a töredékét sem a családomnak... És tehetetlen vagyok és ez dühít a legjobban... Ennyi volt a gyermekkor álma... És ami a legrosszabb.... Jóval több mint 3 millió ember él a létminimum alatt... Egy 9 milliós országban.

Egyetlen érzés, egy borzasztó érzés kavargó bennem... Gyerekkorom egyik kedvenc olvasmányának utolsó mondatai...

Az utolsó mohikán végén Tamenund-nak a Delavárok főnökének elkeseredett szavai...

„Életem reggelén, boldognak és erősnek láttam népemet, de mielőtt estém elérkezett volna, halva kellett látnom az utolsó mohikánt...”

Üdv. Kabo